

Sygn. akt II Cz 438/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2014 r. **Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy**

w następującym składzie:

Przewodniczący - SSO Irena Dobosiewicz /spr./ Sędziowie - SO Janusz Kasnowski

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **L. C.**

przeciwko: **Przedsiębiorstwu Handlowo - Usługowemu (...)." spółce z**

ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o zwolnienie zajętych przedmiotów spod egzekucji

na skutek zażalenia powoda na postanowienie o kosztach zawarte w postanowieniu Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 7 maja 2014 roku, sygn. akt XII C 193/13

postanawia:

1. **oddalić zażalenie,**
2. **zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Sygn. akt II Cz 438/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy umorzył postępowanie /punkt 1 / i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3647 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania /punkt 2 /.

Sąd Rejonowy uznał, że brak jest podstaw do odstąpienia od obciążenia powoda kosztami niniejszego postępowania. Sama bowiem sytuacja majątkowa powoda, nie stanowiła podstawy zwolnienia na podstawie art 102 k.p.c. z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi. Powód nie wykazał żadnych innych szczególnych okoliczności, które w powiązaniu z trudną sytuacją majątkową przemawiałyby za odstąpieniem od zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zatem na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Sąd Rejonowy zaliczył do niezbędnych kosztów procesu po stronie pozwanego koszty pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 3600 zł, zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 461) oraz opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł jak i opłatę od zażalenia w wysokości 30 zł.

Zażalenie na powyższe postanowienie zawarte w punkcie 2 postanowienia wniósł pozwany zarzucając mu:

1. naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i poprzez przyjęcie, iż nie zachodzą przesłanki szczególne wynikające z w/w przepisu uzasadniające jego zastosowanie w sprawie,
2. naruszenie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. poprzez jego zastosowanie,
3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym przyjęciu, iż powód cofnął pozew oraz przyjęcie, iż mógł współpracować z pozwanym w związku z żądaniem powoda o zwolnienie spod egzekucji ruchomości.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie art. 102 k.p.c. w zakresie nieobciążania powoda w całości lub w części w zakresie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

2

Za przegrywającego uznaje się powoda, którego żądanie nie zostało uwzględnione, lub pozwanego, którego obrona okazała się nieskuteczna. Treść art. 98 k.p.c. statuuje, w zakresie kosztów procesu zasadę odpowiedzialności za jego wynik. Strona przegrywająca sprawę zwraca na żądanie przeciwnika koszty procesu. Dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu. Sam fakt, że sprawę przegrała, choćby nawet tylko formalnie w związku z cofnięciem pozwu, kwalifikuje ją, jako stronę przegrywającą, obowiązującą do zwrotu kosztów przeciwnikowi.

Należy zauważyć, iż powód nie kwestionował faktu, że wobec cofnięcia pozwu jest stroną przegrywającą spór. Twierdził jedynie, że błędem Sądu było niezastosowanie przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu art. 102 k.p.c.

Domaganie się zastosowania przepisu art. 102 k.p.c. i nie obciążania powoda kosztami strony pozwanej nie znajduje jednak, zdaniem Sądu Okręgowego, uzasadnienia w realiach sprawy i ostatecznym jej wyniku. Odstępstwo czy to od ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.) czy zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów (art. 100 k.p.c.) na rzecz zasady słuszności (art. 102 k.p.c.) wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy i wskazania wypadku szczególnie uzasadnionego, ponieważ wyłączona została możliwość wszelkich uogólnień. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, według doktryny, zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Jak przyjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 lutego 2010 r., sygn. akt I Cz 112/10, LEX nr 564753 zwolnienie od kosztów sądowych nie może automatycznie pociągać za sobą konsekwencji w postaci przyjęcia, że zachodzi "wypadek szczególnie uzasadniony", pozwalający na zastosowanie art. 102 k.p.c. Ustalenie zaś, czy w danych okolicznościach zachodzą „wypadki szczególnie uzasadnione”, ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych. / Postanowienie S.N. z dnia 13.12.2007 roku, I Cz 110/07, publ. Lex nr 621775 /.

Zdaniem Sądu Okręgowego powód nie wykazał by w stosunku do niego zachodziły jakiegokolwiek szczególne okoliczności. Należy też zgodzić się z poglądem, że strona przed wytoczeniem powództwa obowiązana jest wszechstronnie rozważyć, czy przysługuje jej dochodzone roszczenie, od kogo może żądać jego zaspokojenia i w jakiej wysokości.

Proces ze swej istoty zmierza do zrealizowania rzeczywiście przysługującej powodowi wierzytelności w drodze przymusu państwowego i jeżeli w związku z tym pozwany podejmuje się obrony i ponosi związane z tym koszty należy mu się ich zwrot. Skoro pozwani byli w toku

3

postępowania reprezentowani przez fachowego pełnomocnika należy im się w związku z tym zwrot kosztów jakie ponieśli.

Podobnie podnoszona okoliczność subiektywnego przekonania o słuszności roszczenia mogłaby stanowić podstawę odstąpienia od obciążenia kosztami procesu poniesionymi przez stronę przeciwną, w sytuacji, w której istniałyby obiektywne przesłanki pozwalające uznać, to przeświadczenie za usprawiedliwione. Dotyczy to w szczególności spraw, w których rozstrzygnięcie zależy od uznania Sądu, spraw o precedensowym charakterze czy też spraw, w których zachodzi niejednolitość orzecznictwa w zakresie wykładni przepisów stanowiących podstawę prawną zgłoszonego żądania.

Podsumowując, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie zaistniał „szczególnie uzasadniony wypadek” pozwalający na odstąpienie od obciążania powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c, oddalił zażalenie.

Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 150 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, które ustalił zgodnie § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 461).